

DE COL-LABORACIÓ

PICTORAL

¡DOLOR!

Al probo Administrador de Correos, don José Escobar

Hora del màgreb.

Crepúsculo sangriento de discordia y desolación...

El Almuédano en el xámaa, el moráb, la mezquita, invita a los fieles a santa oración.

Enmudece la gaita, cesan los broncos sonidos del osco tambor.

Se vé, cual rebaño de blancas ovejas, enormes siluetas cruzar la llanura, postarse de hinojos y con sumisión elevar plegarias de fe que perdura a su Dios Amado... a Ala-sems... al Sol.

Todo ha enmudecido, todo desfallece.

Las caras hasa-any tostadas, quemadas, reciben el último beso del sol que perece, dejando en sus rostros el postrer reflejo de la luz del dia, rojos tonos, tan rojos como cuencas sangrantes de abiertas heridas.

Labreguez de muerte hay en el paisaje; humedad en la arena, luto en el celaje; los bosques seculares de alcornoques enhiestos, jenuflexas sus ramas en letargos funestos, entonan con la brisa quejumbrosa canción.

Empaña aquellos campos el hielo de la tumba, semejando parajes de desolación.

En la lontananza tenebrosa, en la meta obscura, adviértese insólida pira de llama insegura, heraldo fatídico de la tempestad.

Hay fuego en las almas; es pelea dura; hay odio en los pechos y gemir bronconeo en la obscuridad...

La trompeta ha'lanzando la horrible voz de guerra, el fragor del combate extremece cielo y tierra, suena satánico el clarín, y entre ronco rugir del cañón se vislumbra a la luz de la muerte agitarse el sagrado pendón.

Ha despuntado de nuevo la aurora, bañando un tinte encendido de rosa la extensa mansión sideral, cual si estuviese regada en sangre como un campo de horror.

Los cuervos se ciernen sobre el campo inerte buscando el festín del dolor.

El bosque es mutilado y sus ramas truncadas, caídas a tierra, cubren con los despojos humanos de la feroz y horrible guerra...

Los cuervos se ciernen sobre el campo inerte, buscando el festín del horror...

Hay dolor en los corazones; fuego en las almas; odio en los pechos... y en los ojos lágrimas!...

VICENTE ALBARRANCH BLASCO

Aquest número ha passat per la censura governativa.

Íntima

Viure com en somni, sense cap lligam amb la terra, lliscant suament sobre ella, sense tocar-la; una vida ràpida vertiginosa, d'angoixes momentànies, d'alegries passatgeres, de minúscules tristeses, sense temps per a gosar massa llargament ni sofrir molta estona...

Tenir l'ànima atrafegada en petites preocupacions que s'esvaeixen per a donar pas a altres, també fugitives al poc temps, en un vèrtig que apressa la concepció dels pensaments fins a unir-la d'una faisó absurda per arbitrària associació d'idees, com unides resulten les fulles dels arbustes nascuts prop del carril, vistes des d'una finestreta de l'express...

Sentir-se ingràvit en un món nou, barroerament percebut pels sentits exaltats; veure's voltat de fantomes en forma humana que llencen sorolls oïts ja en altres ocasions d'una manera més clara, com paraules confoses, dites de lluny, que arriben als tímpanes blanques i debilitades...

Trobar-se voltat d'un ambient amable, de cotó fluix atemperat al nostre calor, com si una altre pell humana ens envoltés amb la carícia de les seves fines porositats...

Gosar d'una alegria interna que no necessita precisar el seu naixement per a existir; alegria de pares desconeguts, orfe potser, que s'ennuia en l'esperit, optimista arè, fent veure el caire bonic de la vida; alegria que recorre els més laberíntics recors de l'ànima esvalotant, amb les seves esbojarrades contorsions, els sentiments més curosament guardats...

I tot això, sentit en una sola nit!...

XIXU

Els pardals novells

Un dia i altre dia, si passeu per la plaça del Bestiar durant les hores fortes del sol, veureu assentats i arrenjerats en l'acera de les Escoles Pereantón una colla de noiets que, aprofitant les vacances d'estiu, estan com els gats davant del cau d'on esperen que en surti la desitjada rata.

Aquest dia hi passà un foraster, i, en veure la religiositat amb que aquells deu o dotze noiets miraven enlaire — no sabent el què hi esperaven —, es plantà davant d'ells en la direcció que tenien fets els ulls, no podent comprendre què hi veien, puix les finestres i balcons restaven tancats per llurs persianes.

Què havia de pensar, ell, que la vella i el vell feien entornar al niu a un novell que s'entossudia en voler seguir-los!...

Per la ment del foraster passà la idea que aquells nois es volien dedicar a fer calendaris, o bé que serien deixebles de una nova escola filosòfica de contempladors, que, intrigats per les musaranyes, tractaven de veure-hi les partícules de la teoria corpuscular...

Entregat a aquestes divagacions i encara no s'havia apartat dos passes d'allí, que, com moguts per un ressort, s'aixecaren els vailets i, un darrera l'altre, anaren fins al bell mig de la plaça, i allí, amb el cap entre les cames i arrocegant-se, hi hagué uns instants de lluita a esgarrapades.

S'aixecaren, i, tot fent rodona entorn del qui havia agafat l'ocell, s'entornaren a seure altra vegada a l'acera.

El foraster s'acostà als nois i els digué: «Però que en feu en aquest poble dels ocells?...»

Els petits, sorpresos per la pregunta, optaren per no contestar i totes les mirades tornaren dret a la mà del qui tenia l'ocell agafat, per por de que s'escapés.

Què li direm nosaltres?.. «La missió d'aquells vailets és una missió molt típica que dues o tres generacions venim complint.»

VERV

Impremta Garrell : Granollers : Telèfon 117

Adobs químics

Importació de primeres matèries

Superfosfats minerals : Sulfat amoníac : Nitrat de sosa
Sals potàssiques : Sofres : Sulfat de coure, etc., etc.

Fabricació especial de matèria orgànica a Canovellas

Compra i venda de Cereals i Farines

Aigües potables per a arrendar

Guano

MARCA DE

Vallesà

FÀBRICA

LLUÍS SERRA I GUARDIA
GRANOLLERS DEL VALLÉS

Fàbrica: Carrer de Barcelona : Despatx central: Riçoma, 79 i 81

SUCURSAL A LES FRANQUESES : Telèfon 145